

Cerkvene zadeve.

Smrt in pogreb č. g. Franc Vrliča, župnika v Stranica.

Jako neprijetno nas je presenetila vest, da so nam naš ljubi dušni pastir vlč. g. Franc Vrlič nagloma, vsled srčne kapi, na tujem umrl. Splošna žalost je zavlada po fari. Spogledovali smo se in vpraševali, kako se je zgodilo, da so tako naglo svet zapustili. Reč je ta-le:

Dne 3. majnika t. l. je g. župnika mrtvoud na jezik zadel. Morali so se vleči. Za zdravniško umetnostjo so tako daleč okrevali, da so bolniško posteljo zapustivši, začeli razumljivo govoriti. Od zdaj naprej, če tudi težko, so sv. mašo služili, spovedovali itd. Veselega srca pa so zmirom bili in kakor so se v zdravih letih znali prav ljubeznjivo smejati, njim to tudi še zdaj v boleznih ni pošlo. Da bi si pa svoje zdravje kaj bolj utrdili, so se namenili k znamenitemu župniku č. g. Kneippu na Bavarsko. Toda to daljno pot je slabotnemu gospodu Vitanski zdravnik, g. dr. Lautner odsvetoval. Torej so se potem pa namenili v Judendorf, kake tri ure od Gradea. Tam namreč vrači bolnike zdravnik, ki se je pri Kneippu učil.

Dne 29. junija, v praznik sv. Petra in Pavla, so zadnjokrat pred svojimi farani božjo službo opravili. Dne 30. junija podali so se na pot. Še tisti dan zvečer ob 1/2 6. dospeli so g. Vrlič v Judendorf. Od tam so pisali domov na adresi g. Antona Arzenšek, nadučitelja v Stranica, tri dopisnice, kjer so poročali, da so se srečno vozili, da so veliko videli in slišali itd. Pisali so tako slabo in nerazumljivo, da smo se le čudili, kako so mogli na pošti brati in na pravi kraj poslati. Dne 6. julija, zvečer ob 9. uri so sedeli v mali družbi pri večerji. Pritožijo se gospodom, da jim je malo slabo. Toda preden se jim je moglo kaj postreči, zgrudili so se že in so izdihnili svojo dušo. G. zdravnik je takoj pritekkel, je skušal jih oživiti, toda bilo je vse zastoj.

Naglo so poslali v Gratwein, kjer je farna cerkev, mrtvašnica in zaloga mrtvaških krst. Še tisto noč so zemeljske ostanke g. Vrliča v Gratwein pripeljali in jih v tamošnji veliki mrtvašnici, podobni kapeli, na mrtvaški oder postavili. Tamošnji prebivalci so mrtvaški oder rajnega gospoda, ki so devet let v sekovski škofiji služili, prav lepo s cveticami ozaljšali in obilno prihajali njihovo truplo škropiti. Zvečer pa so se zbrali pobožni Gratweinčani s svojim domačim dušnim pastirjem, č. o. kapitarjem iz samostana v Runu, ter so pri mrtvaškem odru skupno molili sv. rožni venec, litanije itd. Ko se je vest raznesla, da so g. Vrlič umrli, tedaj je pač vsak Straničan želel, da bi, čeravno jim ni bilo dano doma umreti, bili vsaj na domačem pokopališču, v sredi svojih ljubljenih ovčic pokopani. Ta občna in srčna želja se je naznanila dekanu in nadžupniku, preč. gospodu Jerneju Vohu v Konjicah. Postrežljivi, kakor zmirom, so tudi tukaj radi pomagali žalostnim farmanom Straniškim. Podali so se v Gradec in Gratwein, ter vse potrebno ukrenili, da se zemeljski ostanke prepelajo v faro, kjer so bili župnik nad 23 let. V soboto t. j. 9. julija predpoldne ob 1/2 10. uri pripeljali so mrtvaško krsto do Poličan. Tam so naložili krsto na voz, ki je iz Stranic prišel. Po časi se je pomikal voz po cesti, ki je peljal mrtvo truplo. Spominjali smo se pri tem pogledu na tisti voz, ki je pred 17 leti vozil zemeljske ostanke dekana in nadžupnika Konjiškega preč. Jož. Rozmana. Kakor so tedaj povsod milo in tužno zvonovi za slovo pevali, se je to tudi sedaj zgodilo po vseh farah, skoz katere je vozil mrtvaški voz. V Konjicah so celo eden g. duhovnik za rajnim gospodom mrt-

vaške molitve opravili in krsto skoz trg spremili. Bodi jim prelepa zahvala na tem mestu izrečena!

Protih večeru okoli šeste ure so pripeljali krsto na Stranice. Zvonovi so milo zapeli — farmani so izvedeli prihod trupla rajnega gospoda. Krsta se je zanesla v veliko sobo v farovžu. Drugi dan so ljudje prihajali, toda obličja svojega ljubljenege dušnega pastirja niso mogli videti, ker truga, v kateri so gospod ležali, je bila zalita in povrh te truge bila je še druga. Tako namreč terja postava pri mrličih, ki se prepeljujejo. Na ponedeljek t. j. dne 11. julija predpoldnem ob 9. uri bil je napovedan pogreb. Čč. gg. duhovnikov se je bilo zbralo 22. Štiri dekanije: Konjiška, Novocerkovška, Slovenbistrška, in Šmarijska, so bile zastopane. Ljudstva, akoravno je zdaj veliko dela, je bila polna cerkev.

Po vigilijah stopili so preč. g. Jernej Voh, dekan in nadžupnik Konjiški, na prižnico, ter so si vzeli za geslo svojega govora besede sv. evangelista in apostola Matavža 24, 44: »Zato bodite tudi vi pripravljeni, ker Sin človeka boče prišel ob uri, katere vi ne veste«. Najprvo so nam razložili, kako se je z rajnim gospodom godilo na tujem, pri smrti itd. Opisali so nam malo njihovo življenje in njihovo delovanje itd. Najbolj tolažljivo za nas je bilo pa to, da so nas takorekoč zagotovili o tem, da rajni gospod, akoravno nagloma, niso šli nepripravljeni na uni svet pred večnega Sodnika. Povedali so nam, da so rajni gospod vsaki teden sv. spoved opravljali in da vejo, da so to storili tudi pred praznikom sv. Petra in Pavla, preden so se na pot podali. (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Kako je treba travnike gojiti?

Z malimi izjemami se pri nas travniki vseskozi zanemarjajo, kar je tem žalostnejše, ker prihaja našemu kmetu glavna pomoč iz živinoreje, vendar pa le-ta ne more prospevati, ako travniki ne dajajo dosti veliko in dosti dobre piče. Navadno se misli, da že zadostuje, če se mah in krtinje s travnikov odpravi in če se razun tega na travnik tudi še voda napelje, najimnitnejše delo pa se pozabi in opusti.

Pred vsem drugim morajo se namreč močvirnati prostori osušiti. Če so na istem travniku tudi vzvišeni prostori, ki se radi posušijo, treba je tu zemljo odkopati ter prst v nižje, močvirnaté prostore spraviti. Ako se ti nabira voda na travniku, treba jo je seveda odpraviti, kar se zgodi najlažje z odprtimi rovi (grabami). Ker pa ti preveč rodovitne zemlje zavzemajo, je v tem oziru bolje, ako se rabijo cevi. Ako se je močvirje odpravilo, treba je ondi tudi staro travo odpraviti in nove nasejati; tudi apnenje je na teh prostorih uspešno ravno tako, kakor potresanje z žagovino. Tam kjer je mogoče je prav dobro spomladi in jeseni iz potoka vodo na travnik napeljati, kadar je voda prav kalna, enako se tudi celi Egipet gnoji. Kjer pa to ni mogoče, treba je rovov, ki ob enem skrbijo, da travniki niso premokri, ne presuhi. Nikar pa se naj ne pozabi travnikov vestno gnojiti. Vsako tretje leto naj se gnojijo z navadnim gnojem iz hlevov, pogošče pa s kompostom in gnojšnico.

Pogubno je dalje posebno to, da se v jeseni po travnikih pase, vse jedno ali so za to ali ne. Na bolj mokre travnike naj bi se živina nikoli ne pustila, pa tudi ne na take, ki ležijo na strmih rebrih. Živina namreč vmeži boljso travo in napravljajo se močvirja; ako pa travniki niso na ravnem, tedaj se zemlja pod njenimi nogami zrahlja in že nekoliko silnejši dež jo po-